

The Tale of the Paper Tiger (English Version)

Truyen Con Cop Giay (Vietnamese Version)

L'Histoire du Tigre de Papier (French Version)

Biographical information on the Speaker

Mr. Nguyen Khac Chinh

The Tale of the "Paper Tiger"

Nguyen Khac Chinh, Esq.

(English translation)

Let me tell you a story which happened long ago, yet it remains so contemporary. This is the story of the "paper tiger".

Before and after April 30, 1975 I did not leave Vietnam, nor did I follow the fleeing horde. Not only did I stay in the country, but I also set up an organization called the "National Liberation Front". We fought the communists with whatever we possessed, hidden firearms, a radio station with 1 kilometer range, a printing shop to supply us with both pamphlets and counterfeit Vietnamese currency.

The day I was arrested, on December 27, 1975, at 9:00 a.m., a communist policeman grumbled as he handcuffed me,

"A thousand armies and ten thousand horses cannot beat us, what can you do, a weakling who can't even tie up a chicken?"

I thought it was just a passing profanity, but the guy pointed his finger to my face exacting a response. I retorted,

"I fight you with what a thousand armies and ten thousand horses cannot prevail!"

"What is it?"

"This!" I showed him my head.

x

I stayed back in Vietnam because I could not believe the Americans could have skedaddled. They must have a plan for a victorious come back, or at least a decent retrieval within 3 or 5 years. Yet 3, then 5 years passed by. On Dec. 27, 1993,

at exactly 9 a.m., I was finally released from prison thanks to the intervention of Pen International, I had been the first finalist with my short story written in French in an international literary contest in 1966.

I was flabbergasted when I learned that the U.S. was about to establish diplomatic relations with the Vietnamese communists, which meant that the 17 years of my youth spent in prison were in vain! No wonder the communists had been repeating to me that the Americans were "a paper tiger" which I had vehemently refuted. For 2 years they had interrogated me. One of their questions had been, "What do you think of the Americans before 4/30/75? And how do you evaluate them since that date?" My response had to be in writing. I had been allowed to write for as long as I needed instead of doing hard labor. After 6 months, they had forced on me their answer that the Americans were a paper tiger. A tiger for all it looked, armed to the teeth, using the most advanced methods of killing, feeding itself on living flesh, but to and behold! this tiger was made of paper because it was beaten when confronted with the communist wooden sticks, hammers and sickles.

A paper tiger, indeed! This tiger was trounced by the Vietnamese communists and fled to save its own skin, leaving behind solemn promises, longstanding friends, and its very honor in order to survive in shame and contempt.

So, what then, were the causes of the American defeat? How could a real tiger become a paper tiger? One of the causes should be found in the "anti-war cry" of a Jane Fonda, coupled with the "guilt" of a Vietnam veteran, a medal-studded hero of the Vietnam war, a John Kerry who is toying with the hope of becoming a future American president, a commander-in chief of the American army which he deprecated and betrayed !

A strange phenomenon which "ten thousand" books on the Vietnam war have not singled out, dissected, accurately assessed, is the fact that after 4/30/75, in the eyes of the Vietnamese communists, the Chinese communists, and the whole world, the Americans look formidable but, in reality, they are only a "paper tiger". A small gang of Vietnamese communists was enough to chase them away!

Is this the end of the story? Not yet. There ensues a lesson. The lesson teaches that bravado can browbeat the Americans. Fight them, and they back out!

This lesson, unfortunately, was not learned by a John Kerry, a John Edwards, a Hillary, or a Kennedy, but it became the bible for Bin Laden, Osama Omar, Saddam Hussein and their likes. "*Quod isti et istae, cur non ego?*" The Vietnamese succeeded, why not us, a thousand times stronger and richer than they?

Thus, the Americans were put down, and became a target for attack. To cite only the attack on 2 American embassies, the assault on the American military headquarters in Saudi Arabia, the one on the USS Cole warship, and recently the destruction of the Twin Towers in New York and the Pentagon.

Let's frankly admit the truth even if it hurts. Which truth? The truth that the April 30, 1975 misfortune triggered the September 11, 2001 tragedy. If there weren't 4/30/75, there wouldn't be 9/11/01 ! Still, they are clamoring for troop withdrawal ! Withdrawal from Iraq after Vietnam? Where else and when? Until there is no more American soil to come back to?

To denounce the Iraq war on the grounds that Iraq did not possess arms of mass destruction, that Iraq had no ties with Al Qaeda, is tantamount to saying that it was the best policy not to arrest or destroy Bin Laden ! Bill Clinton might have felt qualms about arresting or destroying Bin Laden for fear that American voters and the world would condemn him, just as G. W. Bush is condemned because he ousted Saddam Hussein. As a consequence, Bin Laden was allowed freedom to act. Then came 9/11/01, and public opinion accused the Administration for not having arrested or killed Bin Laden. The same would happen if Iraq were not attacked, if Saddam Hussein were not removed from office, and if 9/11/01 were to repeat a few times, G. W. Bush, as the president, would be blamed for not anticipating and acting promptly at the right time. Those misconceptions and contradictions only happened when individual ambitions prevailed over reason and public interest.

Furthermore, there is also a lack of circumspection and knowledge. "Speak up when you know, if you don't, just listen." Don't pretend to ignore you are ignorant.

They haven't, so far, understood why the U.S. should go to war in Iraq. The cause is not the WMD, as the gossip goes. Granted that Iraq could have had WMD, some nuclear bombs and a few tons of biological weapons wouldn't have worried the Americans so much as kids being threatened by a cane. Let's remember that, in the past, thousands of Soviet nuclear warheads pointing at the U.S.A. could not have deterred the Americans. On the contrary, the Americans kept on harassing their enemy day and night until the USSR surrendered.

Now, why the war in Iraq? Those shortsighted politicians did not grasp the justification behind the Iraq war. Left to themselves, only a few months in office, not even the whole presidential term would suffice to reduce the U.S.A. to a doll's shirt. Did they see the difference between the Afghan war and the Iraq war? How could they fathom the more consequential reasons behind the Iraq war?

In fact, in the Afghan war, the U.S. had been placed in a defensive position. A mere tramp had had the impudence to strike her an almost deadly blow. The invincible U.S.A. could not have predicted that because she had backed out of Vietnam, she had diminished her world esteem, and that, being a tiger in the flesh, she had shrunk into a "paper tiger" whom the Vietnamese communists had skinned alive and displayed for all to see, claiming they had caught the mighty tiger, an example to be followed by others. On the contrary, the Iraq war, in which the U.S. played an active role, was meant to eradicate any future adverse happenings. If Iraq hadn't collaborated with Al Qaeda, it had, nevertheless, remained the king of repression and terrorism, only steps away from Al Qaeda. Thus, "Birds of a feather flock together." Consequently, 9/11/01 had to be eliminated in self-defense and in the defense of the world. Obviously, Bin Laden would have company, and together with Saddam Hussein, both had to be removed because the latter would never forgive the U.S. for having kicked him out of Kuwait. Not to mention some other countries which, either through resentment, hate, or envy, had taken advantage of the murky situation to act against the U.S. Should the U.S. wait until Saddam Hussein possessed the WMD to act, adverse opinions would tax the Administration with being sluggish and negligent. When the Administration decided to act, they complained about the incomplete proofs of WMD and collaboration with terrorists !

That's the price freedom and democracy have to pay for the services of opportunists. War and peace signify law and order. If you want peace, make war, "*Si vis pacem, para bellum.*"

It is also the price paid to "hateful egotism" which turns white into black, right into wrong, thus creating an absurd and grotesque picture of America ! Imagine a country at war that, while needing all the support it could mobilize to fight for a good cause, reviles against itself, calling itself wrongdoers and liars. They think they vilify the Administration, but who is the Administration? They themselves helped elect it to represent them. Therefore, they are vilifying themselves !

What a subject of ridicule! What a mess! What a loss! The Vietnamese experience, the "paper tiger experience" are not enough to wake them up. They want to change the paper tiger into a worm to be stomped under foot ! Just listen to John Kerry- John Edwards, and you'll see ! The U.S. will even lose its title of "paper tiger".

Truyện Con Cọp Giấy

Ls. Nguyễn Khắc Chính

Tôi kể hầu quý vị một câu chuyện rất xa xưa mà cũng rất gần gũi, rất thời sự. Truyện con cọp giấy.

Trước và sau 30/4/75 tôi không bỏ Việt Nam, không ra đi theo đoàn người lũ lượt. Chẳng những tôi ở lại mà còn lập đảng chống cộng, gọi là 'Mặt Trận Dân Quân Phục Quốc'. Chúng tôi chống cộng bằng tất cả những gì chúng tôi có, máy cày súng chúng tôi đấu được, một đài phát thanh tầm cỡ một nghìn thước, một máy in chữ và in cả bạc giả.

Đến bắt tôi, 9 giờ sáng ngày 27 tháng 12, 1975, tên cán bộ cộng sản vừa còng tay tôi vừa càu nhàu:

_ 'Thiên binh vạn mã không làm gì được chúng tao, mà, trời gà không chặt, mà chống bằng cái gì ?'

Tường nó nói cho qua, nó chỉ mặt tôi và hỏi lại một lần nữa, bắt tôi phải trả lời. Tôi trả lời:

_ 'Bằng cái mà thiên binh vạn mã không làm được !'

_ 'Cái gì ?'

_ 'Cái này !' Tôi chỉ vào đầu tôi.

x
x x

Tôi ở lại vì tôi không thể chấp nhận cái phũ phàng là Mỹ đã có thể vắt giò lên cổ mà chạy ! Thế tất phải có một kẻ sách trở lại không trong vinh quang thì

cũng trong danh chính ngôn thuận, từ ba năm đến năm năm là cùng. Ba năm không thấy. Năm năm càng chẳng thấy. Mười bảy năm, khi Hội Văn Bút Quốc Tế lấy tôi ra khỏi tù cũng 9 giờ sáng, ngày 27 tháng 12, 1993 _ Tôi trúng giải văn chương Pháp văn thế giới năm 1966, tôi ngã ngựa: Mỹ bang giao với cộng sản đến nơi rồi ! Nghĩa là sạch sành sanh ! Tôi ở tù 17 năm để sạch sành sanh !

Hèn gì cộng sản cứ nói với tôi rồi rêu rao 'Mỹ con cọp giấy', tôi không tin, tôi cãi lại mấy tháng trời !

Chả nó hỏi cung tôi gần 2 năm. Một trong những câu nó hỏi là:

_ 'Trước đây tôi nghĩ gì về Mỹ ? Và bây giờ, từ sau 30/4/75, tôi nghĩ gì về Mỹ ?'

Tôi phải trả lời bằng viết chứ không bằng nói. Muốn viết bao nhiêu thì viết, càng nhiều càng tốt, nó cho giấy bút, cho thì giờ nghỉ lao động. Viết xong nộp, nó coi được thì nó hỏi câu khác, sang vấn đề khác, chưa được thì nó bắt viết lại.

Một cái đánh giá Mỹ, nó bắt tôi viết đi viết lại 6 tháng trời. Cuối cùng nó nhất định bắt tôi phải thua, phải thừa nhận Mỹ chỉ là một con cọp giấy. Con cọp, đúng, có đủ mọi thứ khí giới, mọi cách giết người tối tân, ăn toàn thịt sống, nhưng 'giấy' là vì đem thử lửa với gậy tầm vong, với búa liềm cộng sản thì lại thua ! Có đúng như vậy không ?

Đúng quá đi ấy chứ ! Không thua sao bỏ chạy ? Sao vất cả thề non hẹn biển, vất cả hứa quyết, vất cả bạn bè tình nghĩa, vất cả danh dự của bản thân đi ! Chả còn cái gì đáng kể, chỉ miễn sao cho khỏi chết ! Được sống, dù trong ô nhục, trong khinh khi, là tất cả.

Mà một trong những nguyên nhân khiến Mỹ phải thua, phải bỏ chạy, phải đang là cọp thật thành cọp giấy là cái gì ? Là cái phản chiến của một Jane Fonda được phụ họa bằng cái 'phản tình' của một cựu chiến binh, anh hùng đầy huy chương của chiến tranh Việt Nam, John Kerry _ một John Kerry đang đòi lên làm tổng thống Mỹ, tổng chỉ huy quân đội mà chính anh đã từng nguyên rủa, từng phản bội !

Đây, cái quái gỡ mà thiên kinh vạn quyển về chiến tranh Việt Nam không mở xẻ, không đề cập, không đánh giá đúng mức là cái sau 30/4/75, không những chỉ đối với cộng sản Việt Nam, cộng sản Tàu, mà còn đối với toàn thể dư luận thế giới, Mỹ hùng hổ thật, nhưng mà sự thật là cọp giấy. Một giùm Việt cộng tí hon mà đã 'Mỹ cút, nguy nhào' thì còn gì nữa mà nói !

_ 'Còn chứ! Còn bài học. Bài học là cứ dăm là Mỹ sợ. Cứ đánh là Mỹ thua!'

Bài học _ khôn nổi _ không lọt vào tai những John Kerry, những John Edwards, những Hillary, những Kennedy mà lại thành kinh nhật tụng của những Bin Laden, những Osama Omar, những Saddam Hussein và bè lũ.

_ 'Quod isti et istae, cur non ego?', Việt Nam làm được, tại sao ta không? Ta giàu và mạnh gấp trăm, gấp nghìn Việt Nam?

Thế là Mỹ bị coi thường và bắt đầu bị tấn công. Từ vụ hai tòa đại sứ, đến vụ trại binh ở Arập Xê Út, đến vụ tàu USS Cole, và cuối cùng vụ Song Tháp Thương Mại Nữ Ước và Lầu Ngủ Giác.

Hãy công minh mà chấp nhận sự thật đi, dù nó phũ phàng. Sự thật nào? Sự thật rằng 30/4/75 là ngòi nổ của 11/9/01. Không có 30/4/75, không có 11/9/01. Vậy đây mà vẫn đòi rút! Rút ở Việt Nam chưa xong, đòi rút thêm ở Irak! Rút cho đến đâu và cho đến bao giờ nữa? Cho đến không còn nước Mỹ chẳng?

Lên án chiến tranh Irak, bảo rằng Irak không có vũ khí giết người hàng loạt, rằng Irak không dính líu Al Qaeda, thì cũng khác nào bảo không bắt hay là giết Bin Laden trước đây là thượng sách, là đúng, là hay! Có thể Bill Clinton đã sợ bắt hay là giết Bin Laden thì bị cử tri Mỹ và nhân dân thế giới lên án, như G.W. Bush bị lên án hôm nay vì hạ bệ Saddam Hussein, cho nên ông ta đã để yên cho Bin Laden tung hoành. Chờ cho đến 11/9/01 dư luận mới lại trách rằng sao đã không bắt, không giết. Cũng như nếu không đánh Irak, không hạ bệ Saddam Hussein, để một hai cái 11/9//01 nữa xảy ra, bấy giờ mới lại lên án G.W. Bush sao mà dở quá, làm tổng thống mà không thấy, không biết, không lo xa, không hành động! Toàn những nguy hiểm và mâu thuẫn, những cãi chày cãi cối chỉ có thể có khi tham vọng riêng tư đặt lên trên phải trái, trên quyền lợi chung.

Và cũng tại thiên cặn, dốt nát nữa. 'Biết thì thưa thốt, không biết thì dựa cột mà nghe.' Đảng này dốt mà cũng nói, tưởng mình không dốt. Thí dụ, cho đến bây giờ mà vẫn chưa hiểu tại sao Mỹ phải đánh Irak. Có phải tại vũ khí giết người hàng loạt, như người này tung người kia hứng đầu ! Có phải, vì ngay như Irak có những vũ khí kia, có phải một vài quả bom nguyên tử, một vài tấn vũ khí vi trùng mà đủ đáng làm cho Mỹ phải quỳnh quít như đứa trẻ bị đòn đầu. Đến cả mấy ngàn đầu đạn nguyên tử của Liên Xô hờm đầy mà Mỹ vẫn phây phây, vẫn thọc lét Liên Xô hết chỗ này đến chỗ khác, cả ngày lẫn đêm, cho đến lúc Liên Xô đầu hàng chứ không phải Mỹ chạy non. Vậy thì đánh Irak vì cái gì ấy chứ. Cái gì ấy chứ mình ngu quá, mình không hiểu, chưa hiểu, chưa khám phá ra, lại bảo người ta sai ! Cả như mình, chỉ vài tháng, đừng nói một nhiệm kỳ tổng thống, nước Mỹ này teo lại bằng cái túi áo búp bê !

Nguyên một cái khác biệt giữa đánh Afghanistan và đánh Irak mình chưa biết, nói gì đến những cái biết cao siêu tại sao phải đánh Irak ! Đánh Afghanistan, mình bị động, chẳng qua là mình đỡ đòn, cái đòn một tay lang bạc kỳ hồ dấm giáng xuống đầu mình dễ như chơi, làm mình suýt chết, không chết thì cũng u đầu, nhức óc. Mình xưa nay ngạo nghễ tưởng không ai dám động đến, không hề ngờ rằng mình bỏ chạy ở Việt Nam là uy tín mình xuống dốc, là chẳng ai coi mình trọng nữa, con cạp giầy mà cọng sản đem lột da rồi đem đi bêu xấu khắp thiên hạ, gặp ai cũng nhai nhải nó bắt được cạp thì ai chả bắt được !

Chứ còn đánh Irak mình chủ động, mình trừ hậu họa. Irak chưa hợp tác với Al Qaeda thì nó cũng chứa tể đàn áp và khủng bố rồi, từ đây nó bắt gặp Al Qaeda mấy đỏi, 'Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã'. Cho nên mình trừ hậu họa, mình tự cứu và cứu thế giới bằng làm cho tuyệt nọc cái thảm họa 9/11/01. Dĩ nhiên về sau này, Bin Laden sẽ không còn đơn thương độc mã nữa mà mình sẽ bị bẽ hội đồng, trong đó có Saddam Hussein là cái chắc, nó thù mình và sẽ không bao giờ tha mình đã đuổi nó ra khỏi Kuwait mà ! Rồi còn bao nhiêu nước khác, cũng thù Mỹ, ghét Mỹ, ganh Mỹ mà nước đục thả câu, mà đổ dầu vào lửa, mà ăn có ! Chờ cho Irak có WMD mới ra tay, bây giờ lại bảo muộn quá rồi, tại sao không ra tay trước ! Bây giờ ra tay trước thì lại bảo tại sao chưa đủ bằng chứng về vũ khí, về liên hệ khủng bố mà đã đánh !

Cái giá của đầu cơ trục lợi mà tự do dân chủ đang phải trả. Đang khi lẽ ra chiến tranh và hòa bình chỉ là khuôn là phép _ Muốn hòa bình phải chiến tranh mà !

'Si vis pacem, para bellum'.

Cái giá mà 'cái tôi đáng ghét' nữa đang đổi trắng thành đen, phải thành trái, khiến cho tình trạng nước Mỹ trở nên nực cười và quái gở. Ai lại mình đang chinh chiến, đang cần sự ủng hộ, đang đề cao chính nghĩa, mà lại tự mình chửi mình là sai, là trái, là láo khoét, là lố bịch. Mình bảo mình chỉ chửi chính quyền thôi hả ? Chính quyền là ai ? Là mình bầu lên để thay cho mình. Thì là mình chửi mình.

Quả thật là lố bịch! Là lộn xộn ! Là mất mát ! Kinh nghiệm Việt Nam, kinh nghiệm con cọp giấy mà còn chưa mở mắt. Còn muốn con cọp giấy thành con giun cho thiên hạ đạp !

Đấy, cứ nghe Jôn Jôn Kerry-Edwards đi mà xem!

Nước Mỹ lần này mất luôn cả làm con cọp giấy !

L'Histoire du Tigre de Papier

Nguyễn Khắc Chính

(Version française)

Je vous raconte une histoire vécue. L'histoire du tigre de papier.

C'est connu. Je n'avais pas quitté le Vietnam autour du 30 Avril, 1975, ne cédant ni à la panique ni aux persuasions de mes amis. Dans ma pensée, les Américains ne pouvaient pas déguerpir honteusement de la sorte. Quelque chose devait se tramer dans le sens d'un retour sinon en gloire, du moins en bonne et d'ue forme. Trois ans ? Cinq ans au plus tard.

Non content de rester, j'avais même adhéré à un mouvement de résistance du nom de 'Front pour la Libération Nationale' (Mặt Trận Dân Quân Phục Quốc). Tous les moyens à notre portée, quelques fusils, un poste émetteur portée 1 km, une imprimerie à double usage, pamphlets et fausse monnaie.

Le communiste qui vint m'arrêter le matin du 27 Décembre, 1975 grogna en me passant les menottes:

_ 'Mille armées, dix mille chevaux (allusion aux forces américaines) ne nous ont pas écorchés, que comptes-tu faire qui ne sais même pas ligoter un poulet ?'

Il me dévisagea et répéta sa question, forçant une réponse.

Je m'accomplis et répondis:

_ 'Je fais justement ce que n'ont pu faire mille armées, dix mille chevaux.'

_ 'Quoi ?'

J'indiquai ma tête.

Hélas, le temps passe. Trois ans, cinq ans... Toujours rien. Quand enfin je fus libéré, le 27 Décembre 1993, 17 ans après, jour pour jour, sur l'intervention du Pen Club International _ j'avais été finaliste dans le concours littéraire international de 1966 avec ma nouvelle *L'Étranger* _ je me suis aperçu que j'avais perdu 17 ans de ma jeunesse pour rien, moins que rien encore, les Américains de Bill Clinton étant sur le point de nouer relations diplomatiques avec leurs anciens ennemis VC.

Le juge d'instruction communiste avait eu raison alors. Il m'avait donné comme sujet de dissertation, 'Comparer U.S.A. et URSS'. J'avais compris qu'on me tendait un piège. Si j'avais dit du bien des U.S.A. et du mal de l'URSS, j'aurais été pris en flagrant délit et aurais encouru la peine de mort à mon procès. (Je fus seulement condamné aux travaux forcés à perpétuité). Donc, j'avais feint l'innocent, quelque chose comme si USA et URSS étaient de force égale. Qu'ils se battent, ils frêteraient l'insigne rêve d'un Mao Tché Toung. Celui-ci ne rêvait que de s'asseoir sur une montagne pour assister au combat des deux tigres. (Tọa sơn quan hổ đấu).

Non, me reprenait mon instructeur, les USA n'étaient qu'un tigre de papier, pas un vrai, en chair et en os. Je devais refaire mon devoir. Je le referais jusqu'à ce que mon argument chute tel.

De guerre lasse, six mois durant, j'ai succombé et adopté la position de mon interlocuteur que seul un tigre de papier avait, de la sorte, abandonné Vietnam _ amis et honneur, pour l'unique besoin de se tirer du pétrin. Et lequel ? Non pas le front de bataille, non pas l'ennemi, mais ses propres congénères, des 'anti-war' comme on dit, que mobilisent les Jane Fonda, les John Kerry _ celui-ci déversant tout le poids de ses médailles de vétéran dans la balance, médailles que maintenant édifié par Jane et réveillé de sa torpeur de héro, il jette à la poubelle. Étayer son repentir et laver sa honte, quoi !

_ 'Voyez-vous ?' me jette le communiste amusé, 'il y a américains et américains. Un vous cherche histoire, deux vous font de l'oeil ! Et non seulement des anonymes, des inconnus, même ceux que vous avez combattus, que vous avez chatouillés, bafoués, fessés.'

Quoiqu'il en soit, de papier ou pas, le tigre américain n'en a pas moins

laissé sa peau au Vietnam (de notoriété, le tigre mort laisse sa peau). Jamais son prestige, son honorabilité n'avaient descendu aussi bas. Surtout, il n'est plus craint, depuis que le bambou et les semelles de peau nue l'ont bel et bien mis à la porte ('đánh cho Mỹ cút'). Et la litanie se chante, se colporte de capitale en chancellerie, éhontément que le moucheron VC avait terrassé le lion ou tigre américain, le rotin ayant rossé tant bien que mal tanks, B 52 et McNamara ! Osama Omar, Osama Bin Laden, Saddam Hussein n'en crurent pas leurs oreilles, mais quand ils ont lu, pour preuve et plus de sûreté *La Victoire du Printemps* (Đại Thắng Mùa Xuân) de Văn Tiền Dũng, ils se posent la même question:

_ 'Quod isti et istae cur non ego ?'

_ 'Ce que les VC ont pu, pourquoi pas moi ? Moi qui suis plus riche, plus fort, plus à proximité ? Le tout reste à oser, non ?'

Et c'est chose faite, les attaques d'ambassades, de camps, de bateaux, de tout ce qui est américain pour aboutir à 9/11/01. Le tigre américain frappé à même la tête, en un clin d'oeil. Ce que Tojo et Hitler n'ont fait de 1939 à 1945 !

Que n'a-t-on à dire ? Tout est dit, sauf l'essentiel, que 9/11/01 avait sa détente en 30/4/75. Que le mal américain (ses crises actuelles) puisait sa source dans la déconfiture vietnamienne. Dans l'abandon. Dans la lâcheté. Dans un exécutif impuissant devant une liberté de parole dévergondée, et un corps électoral trop crédule aux séductions 'gagne-vote'.

Des séductions aveugles aux leçons du passé, qui poignardent dans le dos une armée en guerre, qui dénigrent et torpillent un gouvernement responsable et pour qui, pis encore, la paix ne serait pas le prix de la guerre ('Si vis pacem para bellum'), elle serait la manne d'une ONU anodine et d'alliances rocambolesques. Pour aller en guerre, l'Amérique _ par exemple _ aurait dû demander leur permission !

_ 'Ce que, oui, je ferai si vous m'éliez votre président !'

THE NGUYEN FAMILY

Mr. Nguyễn Khắc Chính

Mr. Nguyễn, an attorney-at-law, was born in Ninh-Binh, North Vietnam.

. Education:

Most of his secondary education took place in Thanh-Hóa where the humanities were emphasized with Latin, French and rhetoric. His first years in College in Hanoi were interrupted by the war and his immigration to South Vietnam where he took up law studies and prepared for a doctorate in law.

. Professional activities:

In 1960, he became an attorney-at-law, and practiced law in Saigon.

In the meantime, he was also involved in political activities.

When the communists took over South Vietnam in April 1975, he refused to leave Vietnam. Instead, he took part in a vast underground nationalist movement to overthrow the communist regime.

In December 1975, he was arrested for plotting a coup against the government and was sentenced to life imprisonment.

In December 1992, after a 17-year incarceration in communist forced labor camps, he was finally released thanks to the intervention of international organizations and the Vietnamese community overseas.

Mr. Nguyễn is now living in Maryland, the United States, with his family. He is devoting his time to writing, composing music and painting.

. Organization Membership:

Mr. Nguyễn is an honorary member of Pen International.

. Award:

In 1992, he was awarded the medal for Fighters for Freedom by the Valladores Foundation.

. Literary & Artistic Activities:

Besides his legal profession, Mr. Nguyễn has written extensively. His literary works comprise short stories, both in Vietnamese and French, political pamphlets, novels, poetry and plays. He also composes music, especially during his prison term. And he paints in water color and oil in his spare time.

. Published Works:

1966, L'Etranger, a short story written in French, won the first finalist place in the French language, at an ^{INTERNATIONAL} Literary Contest organized by Japan Pen Club in Tokyo, in which more than a hundred countries participated.

1994, Vietnam, Pourquoi?, a political essay written in French, with translations in Vietnamese and English.

Other literary works and musical compositions will be published soon.